

Вулиця у Вероні.

Входять Самсон і Грегорі (при мечях та щитах) —
слуги з дому Капулетті.

САМСОН.

Грегорі, даю слово, більше образ ми не стерпимо.

ГРЕГОРІ.

Точно! Пора вже нам ставати, образно кажучи, нестерпними.

САМСОН.

Я маю на увазі, що на всякий терпець є свій край —
ніби змах мечем.

ГРЕГОРІ.

Дивись лише, щоб від нетерплячки твій змах не обернувся смертельним промахом.

САМСОН.

Та я змахону швидше, ніж до мене хто вчепиться.

ГРЕГОРІ.

От лиш самому б тобі при цьому не перечепитися.

САМСОН.

Навіть собаки з дому Монтеккі вже дістали мене.

ГРЕГОРІ.

Дістали? То візьми й посунься. Хто не рухається, той стоїть незворушно. Якщо тебе дістають — то ноги на плечі і драла.

САМСОН.

Щойно котрийсь із тих псів мене дістане, я стоятиму твердо. Я муром витримаю будь-яку атаку з боку Монтеккі — хай то буде чоловік чи навіть жінка.

ГРЕГОРІ.

І цим покажеш свою слабацьку та ще й рабську сутність, бо тільки найслабкіші з слабаків звикли ховатися за мурами.

САМСОН.

Еге ж, саме тому жінки, це втілення слабкості, так припадають до них! І саме тому я так рішуче то нападав би на чоловіків Монтеккі, то припадав би до їхніх жінок.

ГРЕГОРІ.

Усе це розбірки наших господарів, а ми лише їхні люди та й годі.

САМСОН.

Ну то й що з того, що люди? Я все одно покажу своє звірство. Спершу пороздираю чоловіків, а потім буду дерти жінок чи навіть і дівчат.

ГРЕГОРІ.

Дерти дівчат?

САМСОН.

Еге ж, дерти чи там, приміром, колоти. Розумій це як хочеш.

ГРЕГОРІ.

Кожен розуміє це так, як чує.

САМСОН.

Мене вони будуть чути всього, поки мені стоятиме. Мене всі знають як добрячий масив м'ясива.

ГРЕГОРІ.

Добре, що хоч не риби. Був би ти рибою, то хіба що мороженим хеком. Ну, де там твій клинок! Дивися — он двоє людей Монтеккі.

Входять двоє інших слуг — Абрам і Балтазар.

САМСОН.

Моє оружжя готове. Чіпляйся до них, а я прикрию зади.

ГРЕГОРІ.

Як так? Прикриєш зад і тікати?

САМСОН.

Ти тільки не бійся.

ГРЕГОРІ.

Хіба що за тебе!

САМСОН.

І пам'ятай, щоб закон був на нашому боці — хай вони почнуть перші.

ГРЕГОРІ.

Я скорчу їм гримасу, коли наблизимось, і хай собі починають, як схочуть.

САМСОН.

Не як схочуть, а як зможуть! А я покажу їм оцього пальця, щоб їх накрило ганьбою, коли вони змовчать.

АБРАМ.

Це Ви нам показуєте, пане?

САМСОН.

Еге ж, я це показую, пане.

АБРАМ.

І це Ви *нам* показуєте, пане?

САМСОН *(до Грегорі, вбік)*

От я скажу «так», то закон на нашому боці?

ГРЕГОРІ *(до Самсона, вбік)*

Ні.

САМСОН.

Ні, я не показую вам цього, пане. Але я це собі показую, пане.

ГРЕГОРІ.

Шукаєте приводу, пане?

АБРАМ.

Приводу? Ні, не шукаю, пане.

САМСОН.

Але якщо так, пане, то от він я. А мій господар нічим не гірший за вашого.